

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 grudnia 2022 r.,
w przedmiocie zażalenia D. P. Przewodniczącej Krajowej Rady Sądownictwa,
na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. akt I KO
42/22, o nałożeniu kary pieniężnej
na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. akt I KO 42/22, Sąd Najwyższy nałożył na D. P. Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa karę pieniężną w kwocie 3000 złotych wobec nieudzielenia pomocy w wyznaczonym przez Sąd Najwyższy terminie.

Zażalenie na to postanowienie złożyła D. P. Przewodnicząca Krajowej Rady Sądownictwa zarzucając:

1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym uznaniu, że doszło ze strony Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa do bezpodstawnego nieudzielenia pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne - Sądowi Najwyższemu - przez odmowę nadesłania dokumentów konkursowych pozostających w dyspozycji Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym do naruszenia obowiązku statuowanego przepisem art. 15 § 2 k.p.k.;

2. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k. w zw. z art. 16 § 1 w zw. z § 2 k.p.k. polegające na nałożeniu kary pieniężnej w sytuacji braku nieodzownego pouczenia adresata żądania w piśmie wzywającym do udzielenia pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne o skutkach nieudzielenia pomocy w wyznaczonym terminie;
3. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie go za podstawę nałożonej kary pieniężnej, podczas gdy przepis ten kary takiej nie przewiduje, odsyłając w tej mierze do innego, niezastosowanego w sprawie przepisu procedury karnej;
4. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie, że orzeczenie kary porządkowej jest obligatoryjne, podczas gdy przepis, do którego odsyła przedmiotowa regulacja, to jest art. 285 § 1 k.p.k., przewiduje jedynie fakultatywne nałożenie kary porządkowej, będącej prawem, ale nie obowiązkiem sądu;
5. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie, że przewiduje on bezwzględnie oznaczoną wysokość kary porządkowej w kwocie 3 000 zł, podczas gdy przepis, do którego odsyła przedmiotowa regulacja, to jest art. 285 § 1 k.p.k., określa kwotę 3000 zł jako górny próg kary pieniężnej;
6. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 94 § 1 pkt 3 k.p.k., przez błędne oznaczenie sprawy, w jakiej wydane jest postanowienie, polegające na wskazaniu, że sprawa toczy się z wniosku obrońcy skazanej o wznowienie postępowania, podczas gdy sprawa toczy się z urzędu;
7. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 94 § 1 pkt 3 k.p.k., przez niewskazanie w postanowieniu kwestii, którego ono dotyczy, i ograniczenie się wyłącznie do wskazania sprawy;

8. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia przez błędne i sprzeczne z przepisami k.p.k. wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia, że „tylko oddalenie dowodu wymaga postanowienia sądu”;
9. na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność nałożonej kary, polegającą na jej wymierzeniu w najwyższej przewidzianej ustawowo wysokości, bez wskazania względów, które miałyby to uzasadniać;

Powołując się na podniesione zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Zgodnie z dyspozycją art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jednocześnie brak jest w Kodeksie postępowania karnego przepisu, który kreowałby takie zażalenie w odniesieniu do nałożenia kary pieniężnej w postępowaniu zwanym z rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia (kasacji – Rozdział 55, czy wniosku o wnowienie postępowania, bądź działania w tym zakresie z urzędu – Rozdział 56 KPK). Zasadnym jest zaznaczyć, że przepis art. 426 § 2 k.p.k. dotyczy postępowania odwoławczego. Nie jest możliwe przyjęcie, że przepis art. 426 § 2 k.p.k. w zakresie wskazanych tam postanowień może być stosowany w szczególności poprzez art. 518 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2022 r., II KZ 32/22, baza orzeczeń Supremus).

Na marginesie należy wskazać, że w sprawie I KO 42/22 postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2022 r. wniosek ukaranej został uwzględniony i uchylono przedmiotową karę porządkową nałożoną na D. P. postanowieniem z dnia 8 listopada 2022 r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie.

Zgodnie z treścią art. 430 § 2 *in fine* k.p.k. postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

[as]